

Китоби Муқаддас барои кӯдакон

Исо марди нобиноро
шифо медиҳад

Муаллиф: Edward Hughes

Рассом: Janie Forest
Alastair Paterson

Адаптатсиякунанда: Ruth Klassen

Тарҷумон: Tajikistan Bible Society

Тартибдиҳанда: Bible for Children
www.M1914.org

©2022 Bible for Children, Inc.

Литсензия: Шумо ҳақ доред, ки ин ҳикояро нусхабардорӣ ё
чоп кунед, аммо ба фурӯҳтан иҷозат надоред.

Бартимай марди нобиное буд ва дар лаби роҳ,
назди шаҳри Ариҳо нишаста, гадоӣ мекард. Аз
афташ баъзе одамони меҳрубон ҳангоми аз наздаш
гузаштан ба вай чанд танга ё каме хӯрок медоданд.
Азбаски Бартимай нобино буд, кор карда
наметавонист. Ӯ танҳо гадоӣ карда метавонист.

Рӯзе роҳи калон хеле банд буд. Бартимай садои пойҳои бисёрро шунид. Чизи ғайриоддие рӯй медод. Баъд марди нобино фаҳмид, ки чӣ гап шуда истодааст. Исои Носирӣ дар шаҳр буд. Одамони бисёр барои дидану шунидани ӯ ҳамъ омада буданд.

“Эй Исо, писари Довуд, ба ман раҳм кун!” Барои чӣ Бартимай фарёд кард? Барои чӣ вай фикр мекард, ки Исо ба вай ёрӣ дода метавонад?

Эҳтимол, вай дар бораи дигарон, ки Исо онҳоро шифо дода буд,

шунیداаст. Касе кар, каси дигар гунг, дигарӣ маъюб ва

каси дигар ба монанди ӯ нобино буд. “Эй писари

Довуд, ба ман раҳм кун!” — Бартимай гаштаю баргашта

фарёд мезад. Овозаш бо умед садо медод.

Бартимай ба як чиз
боварӣ дошт. Агар
вай ҳозир ёрӣ
нагирад, шояд
ҳаргиз имконияти
дигар пайдо
накунад. Шояд Исо
ҳаргиз аз раҳи вай
нагузарад.

Ба Бартимай
лозим буд, ки
ба Исо наздик
шавад. Вале
одамон ҳаракат
намекарданд.
Онҳо ба вай
“Хомӯш шав”
мегуфтанд.

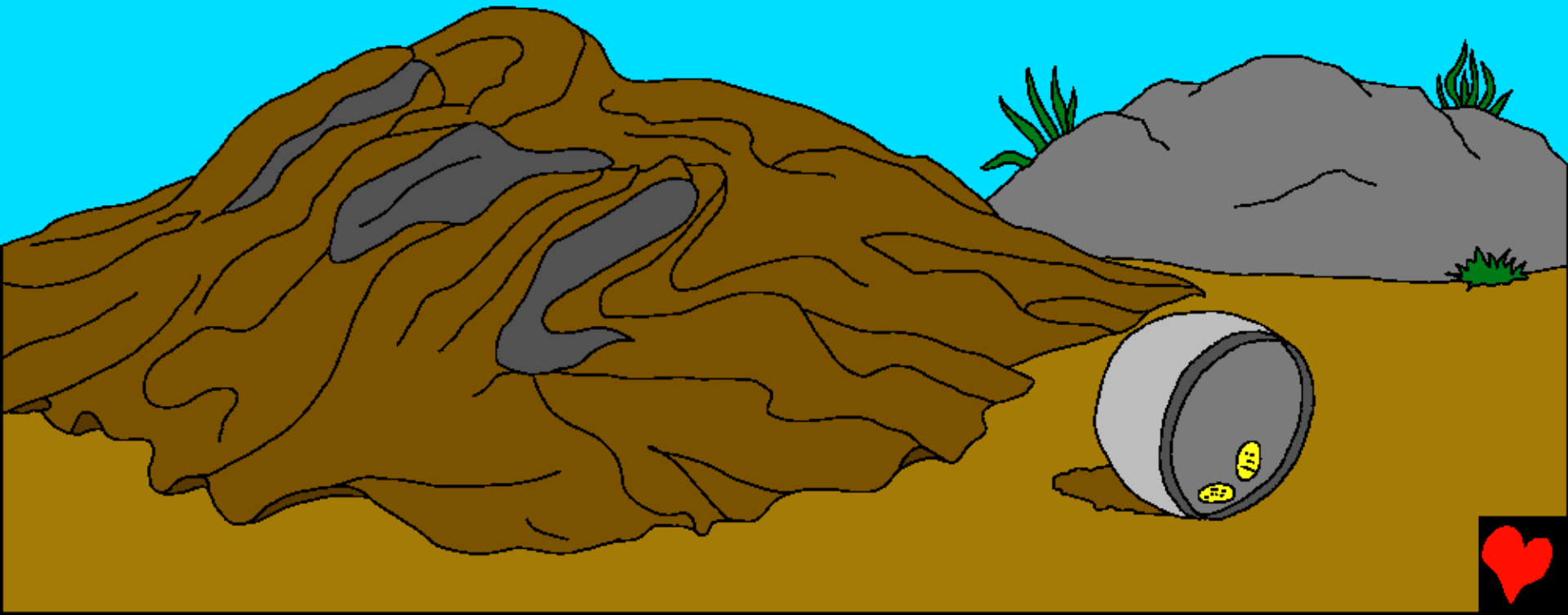

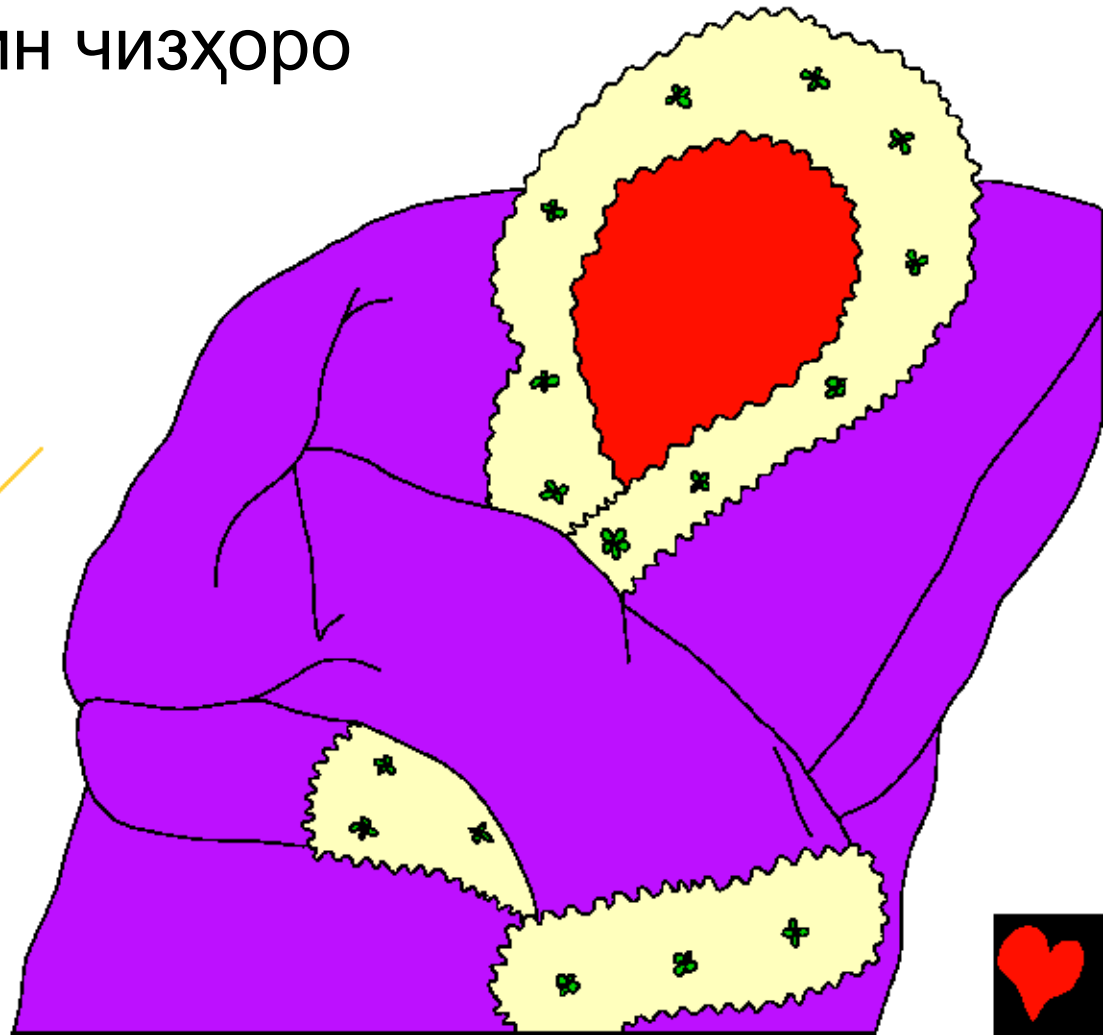
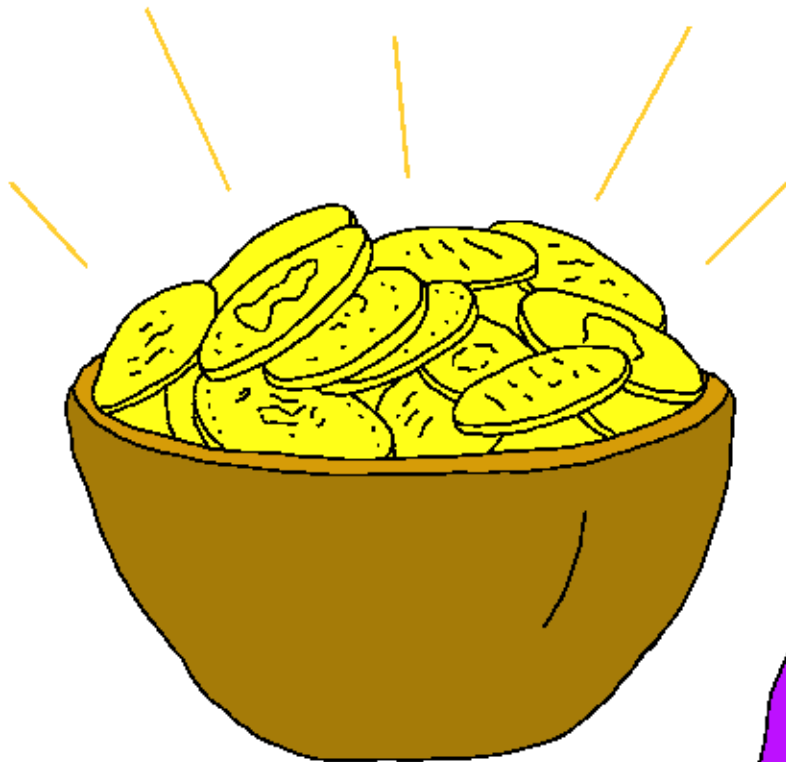
Аmmo Бартимай ором нашуд. Ў фарёд задан гирифт. Ногаҳон Исо бозистода, вайро шунид. Баъд фармон дод, ки марди нобиноро ба наздаш оваранд. “Шодӣ кун, хез. Исо туро ҷеғ мезанад” — гуфтанд одамон ба Бартимай.

Бартимай чомаашро ба як тараф
партофта, хеста ба назди Исо омад.

“Ту чӣ меҳоҳӣ, ки бароят кунам” —
пурсид Исо. Агар шумо мебудед,
чӣ ҷавоб медодед? Пули бисёр
мепурсидед ё либосҳои наву нағз?
Магар Бартимай ҳамин чизҳоро
меҳост?

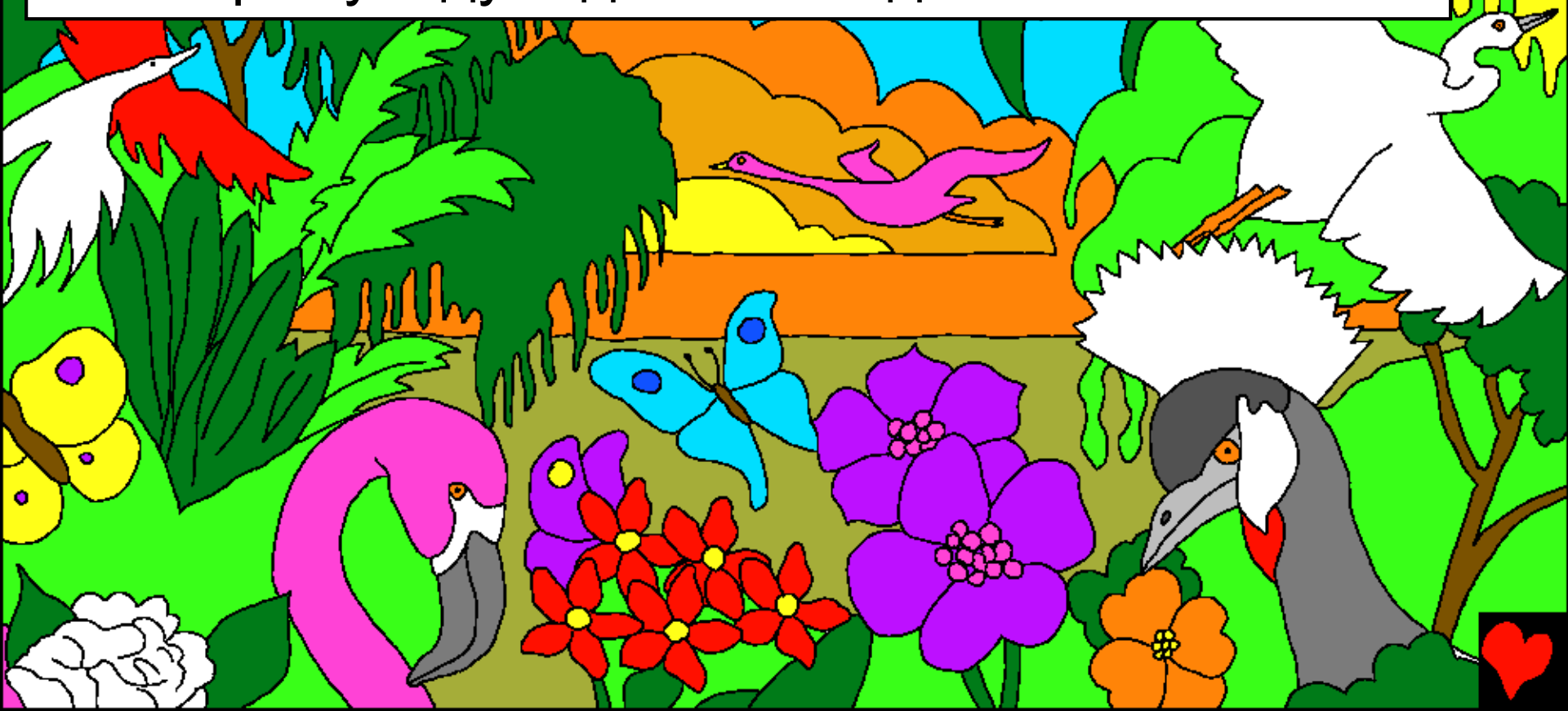

Не албатта! Бартимай аз Исо тилло
ё либосҳои нағз хоҳиш накард.

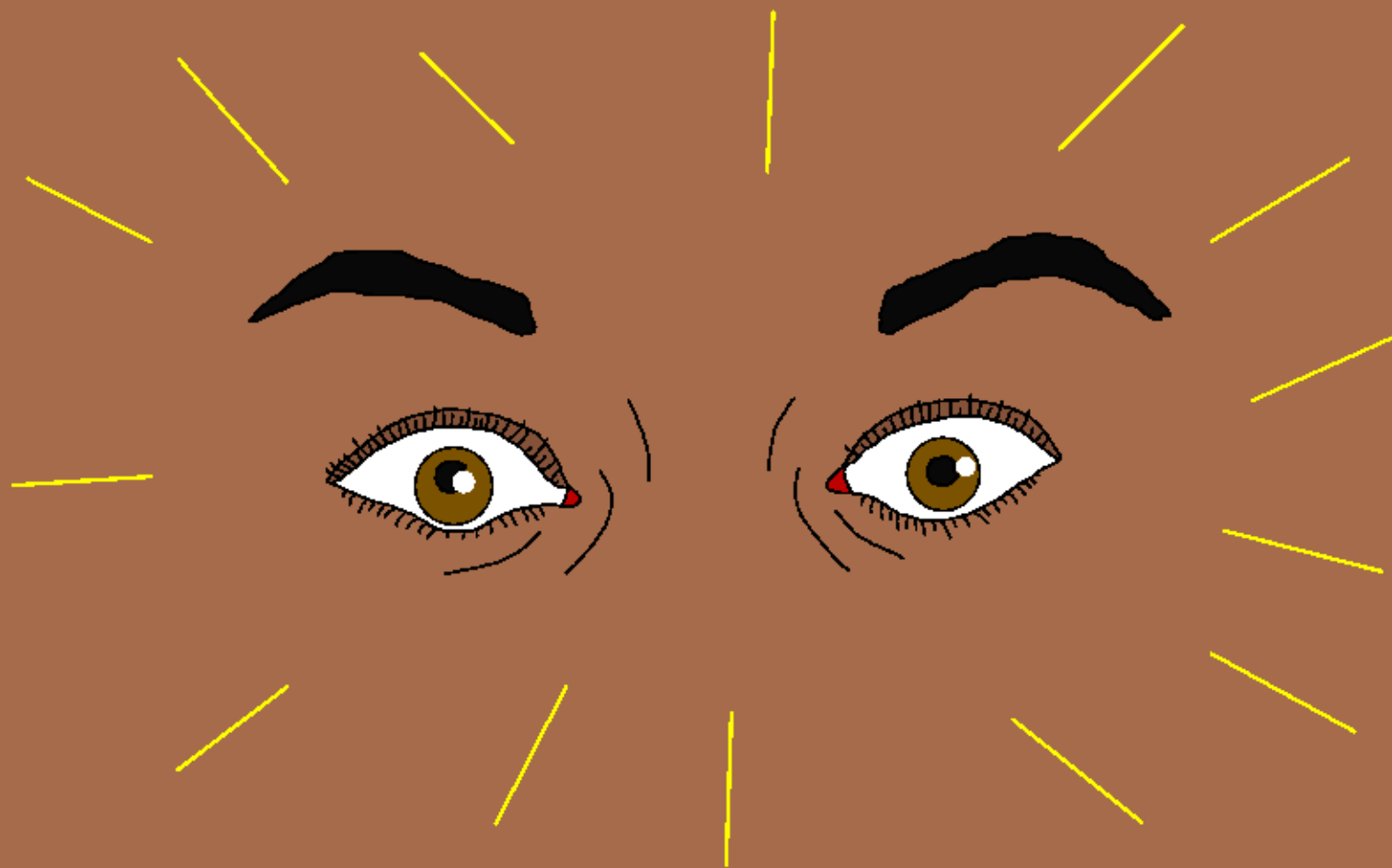
Шумо худ медонед,
ки вай чӣ
мехост.

“Худовандо, меҳоҳам, ки чашмонам бино шаванд”. Бартимай бино шудан меҳост. Ӯ меҳост, ки дарахтону парандаҳо ва ҳама зебоиҳои офаридаи Худоро бинад. Ӯ барои он бино шудан меҳост, ки худаш дар бораи худаш ғамхорӣ кунад гадо набошад.

Сипас Исо ба Бартимай гуфт: “Бино шав!
Имонат туро наҷот дод”.

Вай ҳамон замон бино
шуда, Исоро пайравӣ
кард. Он чӣ ки
вай гуфта
метавонист,
чунин буд:
“Худо аҷоиб
аст! Ё маро
наҷот дод!”
Ин барои
Бартимай
лаҳзаи
хотирмон
буд.

Вақте ки тамоми одамон
инро диданд, Худоро
ситоиш карданд. Онҳо
бори дигар қудрати
аҷиби Писари Худо,
яъне Исоро диданд, ки
гадои бечораи нобиноро
бино намуда буд.

Исо марди нобиноро шифо медиҳад

Ҳикоя аз Каломи Худо

Марқус 10, Луқо 18, Юҳанно 9

“Ошкор шудани Каломи Ту равшани
мебахшад”. Забур 119:130

Хотима

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас дар бораи Худои аҷоибӣ мо нақл мекунад, ки моро офаридааст ва мехоҳад, ки мо Ӯро шиносем.

Худо корҳои бади моро медонад ва онҳоро гуноҳ меномад. Ҷазои гуноҳ марг аст, аммо Худо туро саҳт дӯст медорад. Барои ҳамин Худо Писари ягонааш, Исои Масеҳро фиристод, ки ҷазои гуноҳҳои туро ба Худ гирифта, дар рӯи салиб меҳкӯб шуда мурад. Баъд Исо гашта зинда шуду ба осмон рафт! Агар ту ба ин бовар карда, ба Исо имон биёри ва аз Ӯ хоҳиш кунӣ, ки гуноҳҳоятро бахшад, Ӯ гуноҳҳоятро мебахшад! Ӯ ба вучуди ту даромада, дар қалби ту зиндагӣ мекунад ва ту ҳамеша ҳамроҳи Ӯ хоҳӣ буд.

Агар бовар кунӣ, ки ин рост аст, ба Худо гӯй:

Исои меҳрубон, ман бовар мекунам, ки Ту Худо ҳастӣ, аммо шакли инсонро ба Худ гирифтӣ, ки ба ҷои мани гунаҳкор ҷон диҳӣ. Ту гашта зинда шудӣ ва ҳоло ҳам зинда ҳастӣ. Илтимос ба ҳаёти ман биё ва гуноҳҳои маро бахш, то ки ҳаётам нав шавад ва рӯзе пеши Ту рафта, то абад бо Ту бошам. Ба ман ёри деҳ, ки ҳамчун фарзанди Ту ба гапҳои Ту гӯш карда, барои Ту зиндагӣ кунам. Омин.

Ҳар рӯз Китоби Муқаддасро хонда, бо Худо сӯҳбат кун!

Юҳанно 3:16

